

Nik
HORNBI
Šalu na stranu

Prevela Branislava Maoduš

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2015.

*Za Amandu, s ljubavlju i zahvalnošću, kao i uvek.
I za Rodžera Gileta i Džordžiju Garet.*

Audicija

1

Nije želela da bude pobjednica takmičenja u lepoti, ali se igrom sudbine spremala da to postane.

Prošla su dva besciljna minuta između parade i objave pa su se prijatelji i porodica okupili oko devojaka da im čestitaju i da im drže palčeve. Grupice koje su se formirale podsećale su Barbaru na slatkiše od slatkog korena: devojka u sladunjavom jarkoružičasto-plavom kupaćem kostimu u sredini i krug tamnosmeđih i crnih kišnih mantila spolja. Bio je hladan i vlažan julski dan na kupalištu i takmičarkama se koža naježila i mestimično pocrvenela. Samo je u Blekpulu moguće, pomislila je Barbara, pobediti na takmičenju lepote s takvim izgledom.

Barbara nije pozvala nijednu drugaricu, a otac je odbio da joj priđe, pa je stajala sama. On je prosto sedeo na ležaljci i pretvarao se da čita *Dejli ekspres*. Njih dvoje bi ličili na delimično pojedenu jeftin slatkiš, ali bi ipak bila zahvalna što ima društvo. Naposljetku je ona prišla njemu. Dok je ostavljala druge devojke iza sebe, imala je osećaj da je polunaga, osećala se nelagodno pre nego glamurozno i dostojanstveno, a i morala je da prođe pored mnoštva posmatrača koji su glasno zviždali. Kada je stigla do plicaka pored kog je sedeo njen otac, verovatno je bila razdraženija nego što je to želela.

„Šta to radiš, tata?“ zasiktala je.

Ljudi koji su sedeli pored njega, uglavnom stariji turisti kojima je bilo dosadno, iznenada su se razbudili. Jedna od tih devojaka! Tu pred njima! Grdi oca!

„O, zdravo, mila.“

„Zašto ne želiš da mi priđeš?“

Gledao ju je zapanjeno kao da je tražila da joj kaže ko je gradonačelnik Timbuktua.

„Zar nisi video šta svi ostali rade?“

„Jesam. Ali mi se to nije činilo ispravnim. Bar ne meni.“

„Po čemu si ti tako poseban?“

„Sâm čovek, pa da... jurca među mnoštvom lepih devojaka u tako oskudnoj odeći. Uhapsili bi me!“

Džordž Parker imao je četrdeset sedam godina, bio je debeo i ostario pre nego što je stekao ikakvo pravo na to. Bio je samac već više od deset godina, još otkako ga je Barbarina majka ostavila zbog svog šefa kancelarije u Poreskoj upravi, i uvidela je da bi on, kad bi prišao devojkama, sve to veoma snažno osetio.

„Pa zar bi morao da jurcaš?“ upitala ga je Barbara. „Zašto ne bi samo mirno stajao i razgovarao sa svojom kćerkom?“

„Nećeš pobediti, zar ne?“ upitao je.

Trudila se da ne porumeni, ali joj to nije pošlo za rukom. Turisti u blizini prestali su i da se pretvaraju da pleću ili čitaju novine. Samo su zevali u nju.

„Oh, ne znam. Mislim da neću“, rekla je.

Istina je bila da je znala. Gradonačelnik joj je prišao, šapnuo joj na uvo „Bravo!“ i diskretno je potapšao po zadnjici.

„Ne lupetaj. Daleko si lepša od svih ostalih. Nemerljivo.“

Iz nekog razloga se činilo, i pored toga što je ovo bilo takmičenje u lepoti, da ga njena izvanredna lepota iritira. Nikada nije voleo da je vidi kako se razmeće, čak i kada je zasmejala prijatelje i porodicu nekom predstavom u kojoj bi se prikazivala glupom, smušenom ili trapavom. I dalje je to bilo razmetanje. Ali pomislila bi da bi joj to danas, kada je razmetanje bilo najvažnije, kada je bilo suština svega, mogao oprostiti, ali nije bila te sreće. Ako si već rešila da se prijaviš za takmičenje u lepoti, kao da joj je govorio, onda si bar mogla imati toliko uljudnosti da izgledaš ružnija od drugih.

Pretvarala se da je čula roditeljski ponos u njegovom glasu, da ne bi zbunila publiku.

Šalu na stranu

„Sjajno je imati slepog oca“, rekla je zevačima. „Trebalo bi da svaka devojka ima takvog.“

Nije to bila baš najsrećnije sročena rečenica, ali ju je ona izgovorila ozbiljnog izraza i nagrađena je glasnijim smehom nego što je zaslužila. Ponekad su padali na iznenađenje, a ponekad su se smejali jer se to očekivalo. Ona razume obe vrste smeha, pomislila je, ali to verovatno zbunjuje ljude koji smeh nisu shvatali ozbiljno.

„Nisam ja slep“, rekao je Džordž ravnim glasom. „Pogledaj.“

Okrenuo se i razrogačenih očiju pogledao svakoga ko je pokazao ma kakvo interesovanje.

„Tata, prestani“, rekla je Barbara. „Plašiš ljude! Slepac a beči oči!“

„Vi...“ Njen otac je neučtivo pokazao prstom ženu koja je nosila zeleni makintoš. „Nosite zeleni makintoš.“

Starica u ležaljci pored njega počela je nesigurno da tapše, kao da je Džordž tog časa izlečen od bolesti koja ga je čitav život mučila, ili kao da izvodi nekakav domišljat magični trik.

„Kako bih to mogao znati da sam slep?“

Barbara je videla da i on počinje da se zabavlja. Samo se povremeno dao ubediti da u njihovom komedijaškom paru glumi ozbiljnog čoveka, i daveka je mogao nastaviti da opisuje šta vidi da gradonačelnik nije uzeo mikrofon i pročistio grlo.

Bila je to tetka Mari, očeva sestra, koja joj je predložila da se prijavi na Izbor za mis Blekpula. Mari je svratila na čaj jedne subote po podne jer se, eto, zatekla u prolazu i onako, kao uzgred, u razgovoru pomenula takmičenje i – bila je to iznenađna misao – zapitala se zašto se nikada nije u tome oprobala, dok je tata sedeo, klimao glavom i pretvarao se da ga je zabezegnula genijalnost ove zamisli. Barbara je bila zbunjena u prvi ili drugi mah, pre nego što je shvatila da su njih dvoje sve to već osmislili. A plan je, koliko je ona mogla da proceni, bio sledeći: Barbara će se prijaviti za takmičenje, pobediti, a zatim zaboraviti da želi da se preseli u London jer tad više neće biti potrebe za tim. Biće slavna u svom rodnom gradu, ko bi mogao poželeti više? A onda bi mogla da pokuša da se takmiči za mis Velike Britanije, a ako to ne upali, onda

može da se pozabavi udajom, što bi, na neki način, predstavljalo još jednu krunu. (A i ovo je bio deo plana u vezi sa takmičenjem u lepoti, bila je sigurna Barbara. Mari je poprilično prezrivo gledala na Ejdana i mislila da Barbara može naći mnogo boljeg, ili bar mnogo bogatijeg, a pobjednice takmičenja u lepoti mogu da biraju. Doti Harison udala se za vlasnika sedam prodavnica tepiha, a bila je samo druga pratilja.)

Barbara je znala da ona ne želi da bude lepotica samo na jedan dan, čak ni na jednu godinu. Nije uopšte želela da bude lepotica. Samo je želela da se pojavi na televiziji i zasmehava ljude. Lepotice nikada nisu bile zabavne, bar ne one u Blekpulu, ili one u Bakingamskoj palati. Ali pristala je na plan tetke Mari, jer je Doroti Lamur bila mis Nju Orleansa, a Sofija Loren prva pratilja na izboru za mis Italije. (Barbara je oduvek želela da vidi fotografiju te devojke koja je pobedila Sofiju Loren.) I pristala je na taj plan jer je čeznula da nastavi sa svojim životom, a bilo joj je potrebno da se desi nešto, bilo šta. Znala je da će slomiti ocu srce, ali je najpre želela da mu pokaže da je bar pokušala da bude srećna u mestu u kom je živela čitavog života. Učinila je sve što je mogla. Išla je na audicije za školske predstave i dobijala sitne uloge, iz prikrajka je posmatrala kako netaalentovane devojčice, inače miljenice nastavnika, zaboravljaju tekst, a onome koji su nekako i upamtile oduzimaju svaki smisao. Bila je u horskoj postavci u Zimskoj bašti i išla je da razgovara s nekim čovekom u lokalnom amaterskom dramskom udruženju, koji joj je rekao da je njihova sledeća produkcija *Višnjik*, što njoj „verovano neće biti po volji“. Pitao ju je da li bi želela da počne tako što će prodavati karte i praviti postere. Ništa od toga nije želela da radi. Želela je da joj daju duhoviti scenario koji će ona učiniti još duhovitijim.

Želela je da bude srećna, a šta bi drugo; želela je da bude drugačija. Ni njene školske drugarice ni kolegice na kozmetičkom odeljenju robne kuće *Hils* nisu želele da svim silama, grebući, kopajući, migoljeći se i šutirajući, pobegnu iz grada i ponekad je čeznula da bude kao i one. I nije li bilo nečeg pomalo detinjastog u želji da bude na televiziji? Nije li time prosto vikala: „Pogledajte me! Pogledajte me!“; poput dvogodišnjakinje? U redu, da, neki ljudi, muškarci svih doba, posmatrali su je stalno, ali ne onako kako je želela da je posmatraju. Gledali su u njenu plavu kosu, poprsje i noge, i ništa drugo nisu videli. Zato se prijavila

Šalu na stranu

na izbor, rešena da pobedi, ali plašila se da pogleda oca u oči kada ovaj shvati da to ništa neće promeniti.

Gradonačelnik nije odmah prešao na stvar, jer nije bio takav čovek. Zahvalio se svima što su došli, i ispričao neku besmisleni šalu o tome kako je Preston izgubio u finalu kupa, i okrutnu šalu o tome kako njegova žena nije učestvovala na takmičenju zbog čukljeva. Rekao je da se zbog jata lepotica pred njim – a bio je on baš tip čoveka koji bi rekao „jato lepotica“ – oseća još ponosnije svojim gradom. Svi su znali da su devojke većinom turistkinje iz Lidsa, Mančestera i Oldama, ali je ipak za to dobio snažan aplauz. Toliko je dugo o ovome pričao da je pokušala da proceni broj okupljenog sveta tako što će prebrojati glave u jednom redu ležaljki, a zatim taj broj pomnožiti s brojem redova, ali nije završila jer se izgubila kada je ugledala lice bezube starice pod kapuljačom kako u beskraj melje zalogaj sendviča. Bila je to još jedna ambicija koju je Barbara želela da doda već nagnutoj gomili: želela je da zadrži svoje zube, za razliku od gotovo svakog njenog rođaka starijeg od pedeset godina. Trgla se taman na vreme da čuje svoje ime i da vidi kako joj se devojke neiskreno smeškaju.

Nije osećala ništa. Zapravo, primetila je odsustvo svakog osećanja, a zatim blagu mučninu. Bilo bi lepo misliti da se prevarila, da nema potrebe da ostavlja oca i svoj grad, da je ovo ostvarenje njenog sna i da može u njemu da živi do kraja života. Nije se usuđivala da razmišlja o svojoj utrnulosti, da slučajno ne dođe do zaključka da je bezosećajna i odurna kučka. Ozarila se kada joj je gradonačelnikova žena prišla i stavila lentu, čak je uspela i da se nasmeši kada ju je gradonačelnik poljubio u usta, ali kada joj je otac prišao i zagrlio, briznula je u plač, što je bio njen način da mu kaže da smatra da je otišla, da pobjeda na Izboru za mis Blekpula nije čak ni izbliza ublažila žar koji joj je palio kožu.

Nikada pre nije plakala u kupaćem kostimu, bar ne kao odrasla žena. Kupaći kostimi nisu bili napravljeni da se u njima plače, sa svim tim suncem, peskom, vriskom i dečacima kojima su oči ispadale. Veoma joj je neobično bilo što oseća suze koje vetar hladi dok joj se slivaju niz vrat i dekolte. Gradonačelnikova žena ju je zagrlila.

„Dobro sam“, rekla je Barbara. „Zaista. Samo se ponašam budalasto.“
„Verovala ili ne, znam kako ti je“, rekla je gradonačelnikova žena.
„Ovako smo se mi upoznali. Pre rata. On je tada bio samo član saveta.“
„Bili ste mis Blekpula?“ upitala je Barbara.

Pokušala je da ne pokaže iznenađenje, ali nije bila sigurna da je uspjela. I gradonačelnik i njegova žena bili su krupni, ali njegova veličina je nekako delovala namerno, bila je pokazatelj njegovog visokog položaja, dok se njena činila kao strašna greška prirode. Možda je stvar bila samo u tome što on nije mario za to, a ona jeste.

„Da, verovala ili ne.“

Dve žene su se pogledale. Dešava se to. Nije više bilo potrebe da bilo šta kažu, ali tada im je prišao gradonačelnik i rekao nešto sasvim drugo.

„Niko to ne bi pomislio kada je sad pogleda“, rekao je gradonačelnik, koji nije bio od onih što se libe da nešto kažu.

Njegova žena je samo zakolotala očima.

„Već sam dvaput rekla *verovala ili ne*. Već sam priznala da više nisam mis Blekpula. Ali ti ipak moraš da se umešaš.“

„Nisam čuo da si rekla *verovala ili ne*.“

„Pa jesam. Dvaput. Nisam li, mila?“

Barbara je klimnula. Nije želela da je uvlače u raspravu, ali je mislila da sirotij ženi bar toliko može da učini.

„Dečica i pogačice s kajmakom, dečica i pogačice s kajmakom“, rekao je gradonačelnik.

„Pa ni ti nisi ulje na platnu“, uzvratila mu je žena.

„Nisam, ali se ti i nisi udala za mene zato što sam ulje na platnu.“

Njegova žena razmislila je o ovome i ćutanjem mu priznala da je u pravu.

„Dok sam ja tebe upravo zbog toga oženio“, rekao je gradonačelnik. „Ti si bila ulje na platnu. Kako bilo“, rekao je Barbari, „znaš da je ovo najveće otvoreno kupalište na svetu, zar ne? A ovo je jedan od najvažnijih dana ovde, zato imaš puno pravo da podlegneš osećanjima.“

Barbara je klimnula, šmrncnula i nasmešila se. Nije znala ni kako da počne da mu objašnjava da je problem upravo suprotan od onoga što je opisao: dan je bio beznačajniji nego što je mislila.

„Ta prokleta Lusi“, rekao je njen otac, „ona za mnogo šta treba da mi odgovara.“

Gradonačelnik i njegova žena izgledali su zbunjeno, ali je Barbara znala o kome govori. Osećala se kao da ju je razumeo, i to je samo još više pogoršalo sve.

Barbara je volela Lusil Bol još otkako je prvi put gledala seriju *Volim Lusi*: sve što je osećala ili činila poticalo je odatle. Činilo joj se da ceo svet staje u pola sata svake nedelje, a njen otac je znao da ne sme ni da pokuša da razgovara s njom, čak ni da zašuška novinama, dok serija traje, da ne bi nešto slučajno propustila. Bilo je još mnoštvo duhovitih ljudi koje je volela: Tonija Henkoka, narednika Bilka, Morkama i Vajza. Ali nije mogla biti niko od njih čak i da je to želela. Svi su oni bili muškarci. Toni, Erni, Erik, Erni... Nije među njima bilo nikoga po imenu Lusi ili Barbara. Nije bilo duhovitih devojaka.

„To je samo televizijska serija“, govorio bi njen otac pre ili posle serije, ali nikada za vreme. „Američka serija. Nije to ono što ja zovem britanskim humorom, zar ne?“

„A britanski humor... To je tvoja posebna fraza za humor iz Britanije, zar ne?“

„Bi-Bi-Si i tako dalje.“

„Razumem te.“

Prestala je da ga zadirkuje zato što joj je dosadilo, ne zato što je on to zavoleo pa je lišio svrhe zadirkivanja. Ako mora da oстане u Blekpulu, onda je jedan od njenih planova bio da čitavog života vodi ovakve razgovore.

„Za početak, nije duhovita“, rekao je.

„Ona je najduhovitija žena koja se ikada pojavila na televiziji“, rekla je Barbara.

„Ali ne smeješ joj se“, rekao je njen otac.

Istina je bila da joj se nije smejala, ali je to bilo zato što je sve to već ranije gledala, a sada se trudila da sve upije i upamti. Da je mogla da gleda Lusi svakog dana u nedelji, to bi i radila, ali nije bilo mogućnosti pa je morala da se usredsredi snažnije nego što se na bilo šta drugo usredsređivala, i da se nada da će nešto od toga upiti.

„Kako bilo, ti mene teraš da ćutim dok čitaju fudbalske rezultate na radiju“, rekla je.

„Da, zbog uloga“, rekao je. „Jedan od tih fudbalskih rezultata mogao bi nam promeniti život.“

Ono što mu nije mogla objasniti, a da ne zvuči šašavo, bilo je da *Volim Lusi* za nju predstavlja ulog. Jednoga dana jedan od Lusinih izraza ili rečenica promeniće joj život, a možda čak i njegov. Lusi je već promenila njen život, premda ne na pozitivan način: serija ju je odvojila od svih – prijatelja, porodice, devojaka na poslu. Ponekad joj se činilo da je to pomalo nalik religioznosti. Toliko je ozbiljno pristupala gledanju te komedije na televiziji da su ljudi mislili da je pomalo čudna, zato je prestala da priča o njoj.

Predstavio joj se fotograf novina *Ivning gazet* i poveo je prema daskama za skakanje.

„Vi ste Len Filips?“, počeo je njen otac. „Ne zavitlavate me?“

Prepoznao je ime Lena Filipsa iz novina pa je bio opčinjen. Blagi bože, pomislila je Barbara. I onda se pita zašto želim da odem u svet.

„Možeš li verovati, Barbara? Gospodin Filips je lično došao na kupalište.“

„Zovite me Len.“

„Zaista? Mnogo vam hvala.“ Džordž je izgledao kao da mu je malo nelagodno, kao da ničim nije zaslužio takvu čast.

„Da, pa, verovatno nemaju mnogo osoblja“, rekla je Barbara.

„Tako je, samo ja i ponekad pomoćnik“, rekao je Len. „A danas je važan dan za Blekpul. Bio bih lud kada bih poslao pomoćnika.“

Pokazao je Barbari da se malo pomeri.

„Ajmo, osmeh“, rekao je njen otac. „Ili je to nešto što samo amateri govore?“

„Ne, i mi to govorimo. Premda ja ponekad vičem: *Gaćice!* – čisto promene radi.“

Džordž se nasmejao i zatresao glavom u čudu. Barbara je videla da se ludo zabavlja.

„Momak ti nije ovde?“, upitao je Len.

„Nije mogao da dobije slobodan dan, Lene“, rekao je Džordž. Na trenutak je zastao, očigledno se pitajući da li mu se suviše rano obratio suviše prisno. „Izgleda da imanju manjak osoblja, zbog praznika. Ni njena tetka Mari nije mogla da dođe, jer je otišla na ostrvo Men na četrnaest dana. To joj je prvi godišnji odmor u sedam godina. I boravi u kamp prikolici, ali ipak, znate već. Promena je dobra koliko i odmor.“

„Trebalo bi sve ovo da zapišete, Lene“, rekla je Barbara. „Kamp prikolica. Ostrvo Men. Promena dobra koliko i odmor. Da li su otišli samo ona i teča Džek, tata, ili su i dečaci s njima?“

„Ne želi on to da zna“, rekao je njen otac.

„Gde radi?“, upitao je Len klimajući glavom prema Barbari.

„Ne znam. Mogli bismo je pitati“, rekla je Barbara.

„Radi u robnoj kući na odeljenju za kozmetiku“, rekao je njen otac.

„A Ejdan radi na odeljenju za mušku odeću. Tako su se i sreli.“

„Pa, neće još dugo biti tamo, zar ne?“, rekao je fotograf.

„Zaista?“, upitao je Džordž.

„Uvek fotografišem mis Blekpula. Posete bolnicama, gostovanja na televiziji, dobrotvorni balovi... Ima ona mnogo obaveza. Imaće mnogo posla ove godine. Često ćemo se viđati, Barbara, pa ćeš morati da se navikneš na moju ružnu njušku.“

„O, bože“, rekao je njen otac. „Jesi li čula to, Barbara?“

Bolnice? Dobrotvorni balovi? Čitave godine? Šta joj je bilo na pameti? Tetka Mari joj je pomenula samo otvaranja prodavnica i božićne svetiljke. Nije razmišljala o tome kako će izneveriti brojne ljude ako tek tako nestane, i nije razmišljala o tome kako će narednih trista šezdeset pet dana biti mis Blekpula. Tada je znala da ne želi da bude mis Blekpula ni naredni sat.

„Kuda to ona ide?“, upitao je Len.

„Kuda ćeš?“, upitao je otac.

Petnaest minuta kasnije krunu je nosila prva pratilja Šila Dženkinson, visoka i budalasta ridokosa iz Skelmersdejla, a Barbara i njen otac vozili su se taksijem kući. Naredne nedelje otišla je u London.

2

Oproštaj s ocem joj je teško pao. Plašio se da ostane sam, znala je ona to, ali je to nije sprečilo. Dok je sedela u vozu, nije znala da li ju je više potresla njegova tuga i strah ili njena nemilosrdnost: nije ni pomislila da promeni mišljenje. Od Ejdana se, s druge strane, lako oprostila. Njemu kao da je laknulo, rekao joj je da bi mu ona stalno izazivala nevolje da je ostala u Blekpulu. (Oženio se nekom drugom devojkom već narednog proleća i on njoj izazivao nevolje narednih petnaest godina.)

A u Londonu se možete lako snaći, pod uslovom da nemate velika očekivanja. Pronašla je pansion u blizini železničke stanice Juston, uzela sobu na tri dana i platila ušteđevinom, zatim otišla u biro za zapošljavanje i pronšla posao u robnoj kući *Deri i Toms* u Glavnoj kenzingtonskoj ulici, na pultu za prodaju kozmetike. Sve što treba da uradite, čini se, bilo je da potražite lošiju verziju pređašnjeg života i London će vam je pružiti. A London nije mario ni za to odakle ste, dokle god vam ne smeta da vam se duvandžija i konduker u autobusu smeju u lice i ponavljaju vaše reči. *Dvoparka! Pikad'li! Šoljca čaja!* Ponekad su i druge kupce ili putnike podsticali da im se pridruže u urnebesnom smehu.

Mardžori, devojka koja je radila na odeljenju ženske obuće, ponudila joj je sobu u Erls Kortu, što je bilo mnogo bliže prodavnici, a ona je pristala ne shvativši da će tu istu sobu deliti s Mardžori.

Sada se osećala još religioznije: Lusil Bol ju je pretvorila u mučenika ambicije. Kuhinjski prozor gledao je na železničke šine, a kada bi voz prošao, čađ je sa prozorskih okvira padala je na pod. U Londonu

je gotovo sve što je zarađivala odlazilo na hranu, stanarinu i autobuske karte. Mardžori je bila jednako usamljena koliko i Barbara, i nikada nikuda nije izlazila, pa su njih dve provodile mnogo vremena zajedno. Živele su na supi iz konzerve i tostu i nikada nisu imale dovoljno novca da se greju na gas. Nije mogla da gleda Lusi jer nije imala televizor, zato je nedeljom po podne osećala naročito oštru čežnju za domom. Nije joj pomagalo ni što se podsećala da bi u Blekpulu želela da je u Londonu. Zbog toga je osećala samo da nikada nigde neće biti srećna. Ponekad bi zastala i pogledala izlog agencija za zapošljavanje, ali činilo se da nikome nije potrebna televizijska komičarka. Ponekad je noću ležala u postelji i tiho plakala zbog svoje gluposti. Šta je mislila da će se desiti?

Mardžori joj je rekla da bi trebalo da kupi nedeljnik *Stejdž* i pogleda oglase u njemu. Rekla je da je bilo mnogo devojaka zaposlenih u robnoj kući, koje su za vreme pauze za čaj čitale *Stejdž*, a zatim nestale.

„Da li sam možda čula za neku od njih?“, pitala je Barbara.

„Verovatno jedino za Mardži Neš“, rekla je Mardžori. „Mora da si nas čula da pričamo o njoj.“

Barbara je odmahнула glavom, željna da čuje vest o nekome ko je uspeo da pronade taj tajni tunel koji iz robne kuće vodi u svet šou-biznisa.

„Nju su uhvatili s mušterijom u muškom toaletu na trećem spratu, a onda je priznala da je ukrala suknju. Ona je kupovala *Stejdž* svake nedelje.“

I Barbara je, nimalo obeshrabrena upozoravajućom pričom o Mardži Neš, isto činila svakog četvrtka, na novinskom štandu pored stanice podzemne železnice u Glavnoj kenzingtonskoj ulici. Ali nije mnogo toga razumela. Novine su bile pune obaveštenja koja kao da su bila pisana u šiframa.

POZIVI ZA SLEDEĆU NEDELJU

Šaftsberi – *Naš čovek Krajton*. Kenet Mor, Milisent Martin, Džordž Benson, Dejvid Kernan, Dilis Votling, Ana Bari, Junis Blek, Glin Vorsnip, Patriša Lambert (Delfont/Luis/Arnold).

Kome je tačno bio upućen poziv za sledeću nedelju? Naravno da nije Kenetu Moru i Milisent Martin, zar ne? Mora da su svi oni znali da će se pojaviti u komadu na Vest Endu. Da ne pozivaju oni Barbaru ili devojkice kao što je ona? I ako je i bilo izgleda da su ovi misteriozni pozivi upućeni njoj, ili nekome kao što je ona, kako da zna kako da odgovori na njih? Nije bilo ni datuma, ni vremena, ni opisa posla. Činilo se da je u mnogim predstavama potrebna subreta*, ali ona nije znala šta je subreta, nije imala rečnik, a nije znala ni gde se nalazi najbliža biblioteka. Ali ako za to ne postoji domaća reč, onda je to verovatno posao koji bi najbolje bilo izbegavati, bar dok ne postane sasvim očajna.

Oglasi za slobodna radna mesta na pozadini novina bili su mnogo jasniji i u njima nije morala ništa da proverava. Ambadorski klub u Staroj Bondovoj ulici tražio je otmenu i atraktivnu hostesu. *Nel Gvin* u Dekanovoj ulici traži pevačice i/ili plesačice, ali pozivali su *samo lepe devojkice*. *Viski a go go* u Vordorovoj tražio je mačkice, koje nisu smele biti niže od sto sedamdeset centimetara, ali je podozrevala da visina nije jedini zahtev i nije želela da zna šta bi drugi zahtevi mogli biti.

Mrzela je što mora da razmišlja da li je dovoljno lepa da bude mačkica, hostesa ili pevačica. Strahovala je da više nije lepa kao u Blekpulu; ili da je, što je bilo verovatnije, njena lepota ovde manje upadljiva. Jednog dana je u restoranu za osoblje na prste nabrojala devojkice koje su njoj izgledale kao lepotice: bilo ih je sedam. Sedam mršavih i lepih stvorenja na pauzi za ručak, i to samo u jednoj robnoj kući. Koliko će ih biti na sledećoj pauzi za ručak? Koliko će ih biti na pultovima s kozmetikom u robnim kućama *Selfridžiz*, *Harods* i *Armi end nejvi*?

Ali bila je prilično sigurna da nijedna od ovih devojaka ne želi da zasmehava ljude. To joj je bila jedina nada. Ma šta da su želele – a Barbara nije bila sigurna da su bilo šta konkretno želele – to svakako nisu. Zasmehavanje ljudi podrazumevalo je ukrštanje očima, plaženje jezika i izricanje gluposti ili naivnosti, a nijedna od tih devojaka s crvenim karminom i ledenim prezirom prema svakom ko je star ili neugledan to nikada ne bi radila. Ali to jedva da joj je davalo dlaku prednosti, i to ne ovde, i ne još. Spremnost da koluta očima nije joj bila od velike

* Sopranska uloga u opereti, komičnoj operi ili vodvilju, najčešće uloga sobarice. (Prim. prev.)